

Η ΚΡΙΣΗ ΕΠΙΣΤΡΕΦΕΙ ΜΕ ΚΕΡΚΟΠΟΡΤΑ ΤΗ... F.E.D

Η ομοσπονδιακή τράπεζα των ΗΠΑ και ο Μπεν Μπερνάκι κλείνουν στην χωρίς όρια εκτύπωση δολλαρίων για να αντιμετωπίσουν την έλειψη ρευστότητας των τραπεζών

Ενώ η προσοχή όλου του κόσμου παραμένει προσηλωμένη στην ανάστατη ευρωζώνη και την επερχόμενη «καυτή» σύνοδο κορυφής της ερχόμενης εβδομάδας, η κρίση μοιάζει να επιστρέφει από την ...πίσω πόρτα – αυτή της Fed – στην κατεξοχήν γεννήτρια της, τις ΗΠΑ.

Κι αυτό γιατί η ομοσπονδιακή τράπεζα Fed και ο επικεφαλής της Μπεν Μπερνάνκι μοιάζουν έτοιμοι για το περιβόητο «QE3» – τον τρίτο γύρο «ποσοτικής χαλάρωσης» (διάβαζε: μαζικής εκτύπωσης δολαρίων, τα οποία στην συνέχεια χαρίζονται με διάφορους τρόπους στις «δηλητηριασμένες» από τα τοξικά παράγωγα και δυνάμει χρεοκοπημένες τράπεζες). Αυτό τουλάχιστον προκύπτει από την προσεκτικότερη ανάγνωση της ανακοίνωσης της Fed και άλλων πέντε μεγάλων κεντρικών τραπεζών για μείωση του επιτοκίου swap, με το οποίο δανείζονται ρευστό οι τράπεζες.

Τι σημαίνουν όλα αυτά; Σε αντίθεση με την Γερμανία, που έχει στυλώσει τα πόδια και απαγορεύει στην Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα να ακολουθήσει τον δρόμο του...εκτυπωτή, η Fed του Μπερνάνκι επιμένει στη συνταγή του χωρίς όρια «Τυπωθήτω» για να καλύψει τις τοξικές ζημιές των «τραπεζών – ζόμπι», αδιαφορώντας για την υποβάθμιση του ίδιου της του νομίσματος και τις δραματικές επιπτώσεις που αυτή έχει για τον μέσο

Αμερικανό εργαζόμενο, που πληρώνεται σε ένα όλο και πιο «πληθωρισμένο» δολάριο. Και βέβαια ο Μπερνάνκι δεν δανείζει μόνο τις αμερικανικές, αλλά και τις ευρωπαϊκές τράπεζες – με το σκεπτικό πως αν καταρρεύσουν οι μεν, σίγουρα θα καταρρεύσουν και οι δε, λόγω της αμοιβαίας έκθεσης τους.

Όπως αναφέρει χαρακτηριστικά το Bloomberg, οι αγορές περιμένουν πλέον από την Fed να τυπώσει πάνω από μισό τρισεκατομμύριο «φρέσκα» δολάρια για τις τράπεζες στις αρχές του 2012, ώστε να καλυφθούν αφενός οι νέες μαύρες τρύπες από τα μη εξυπηρετούμενα, ενυπόθηκα στεγαστικά δάνεια, και αφετέρου οι ζημιές από τα πάσης φύσεως τοξικά παράγωγα τραπεζικά προϊόντα που έχουν στην κατοχή τους.

Να σημειωθεί εδώ πως μόλις πριν λίγες μέρες πληροφορήθηκαν οι Αμερικανοί φορολογούμενοι τα «ψιλά γράμματα» του πρώτου και μεγαλύτερου «πακέτου διάσωσης» στην ιστορία των ΗΠΑ, που «στήθηκε» στις τελευταίες ημέρες της κυβέρνησης Μπους από τον Μπερνάνκι και το τότε «δεξί του χέρι» στην Fed (και μετέπειτα υπουργό Οικονομικών), Τιμ Γκάιτνερ, και φυσικά υλοποιήθηκε από την ...πρόθυμη κυβέρνηση Ομπάμα.

Μετά από διετή δικαστική μάχη, το Bloomberg κατάφερε να πληροφορηθεί αρμοδίως ότι ως τον Μάρτιο του 2009 η Fed είχε δεσμεύσει -είτε σε δάνεια είτε σε εγγυήσεις ή άλλες πιστωτικές διευκολύνσεις- για τη διάσωση των μεγάλων τραπεζών 7,77 τρισ. δολάρια, ενώ μέσα σε μια μόνο μέρα, στις 5 Δεκεμβρίου του 2008, η ομοσπονδιακή τράπεζα διέθεσε για τις συνολικές δανειακές ανάγκες των τραπεζών 1,2 τρισ. δολάρια!

Εξ αυτών, πέντε μεγάλες αμερικανικές τράπεζες (Citigroup, JP Morgan, Bank of America, Wells Fargo και...φυσικά η , Goldman Sachs- έλαβαν μόνες τους 160 δισ. δολάρια από το ταμείο «ανακούφισης» (TARP) και άλλο μισό περίπου τρις. σε έκτακτο δανεισμό από τη Fed. Όσο για το καθαρό όφελος των μεγάλων τραπεζών από τις «μυστικές» πολιτικές διάσωσης που ακολούθησε η Fed μετά την κατάρρευση της Lehman Brothers, υπολογίζεται σε τουλάχιστον 13 δισ. δολάρια!

Την ίδια στιγμή, με βάση τα τελευταία **επίσημα** απογραφικά στοιχεία, εκατό εκατομμύρια Αμερικανοί πολίτες – το εν τρίτον του πληθυσμού – ζουν σε νοικοκυριά με «επικίνδυνα χαμηλά» εισοδήματα, ενώ το 16% βρίσκεται κάτω από το όριο της φτώχειας. Πρόκειται για τον «συμπληρωματικό δείκτη φτώχειας» (SPM), όπως αποκαλείται ο νέος τρόπος μέτρησης της ανέχειας, στον οποίο συνυπολογίζεται η αύξηση του κόστους ζωής τις τελευταίες δεκαετίες και ο οποίος σύμφωνα με τους New York Times αιφνιδίασε ακόμη και τους στατιστικολόγους: «Υπάρχουν πολύ περισσότεροι άνθρωποι που υποφέρουν από ότι ως τώρα νομίζαμε», αναφέρει χαρακτηριστικά.

Εννοείται ότι νούμερα σαν τα παραπάνω -και ο ποταμός αδικίας και ανθρώπινης δυστυχίας που κρύβεται πίσω τους – είναι αυτά που τροφοδοτούν «εξεγερσιακά» κινήματα σαν το «Καταλάβετε την Wall Street». Κινήματα που ναι μεν «νικήθηκαν» από τις δυνάμεις καταστολής (μετά την βίαιη εκκένωση του πάρκου Ζουκότι στην Νέα Υόρκη και της αντίστοιχης κατάληψης στο Λος Άντζελες, με εκατοντάδες συλλήψεις), αλλά σε καμιά περίπτωση δεν νικήθηκαν πολιτικά. Αντιθέτως, όσο περισσότερα “πακέτα σωτηρίας” δίνονται στις τράπεζες, τόσο πιο πολύ αντιδρά ο κόσμος του «99%» – και οι ψηφοφόροι, που σε 11μήνες θα κρίνουν την επανεκλογή ή όχι του Μπαράκ Ομπάμα...

Πηγή: Το Βήμα

Φωτό: wikipedia